

Hắc Tư Dạ vẫn thâm trầm như vậy. Dù có bất cứ chuyện gì anh cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Đó cũng chính là thứ mà Cố Phàm ghét cay ghét đắng nhất.

Tất cả mọi việc đều được Hắc Tư Dạ tính toán rất kĩ. Thì ra ngoài mặt đồng ý với Khuynh Song, nhưng bên trong lại chính là cái bẫy đợi Cố Phàm lọt lưới tóm gọn. Giết được kẻ đứng đầu thì thuộc hạ giống như mất chỉ huy vậy.

Cố Phàm rút súng ra, ngay tức khắc định hướng Hắc Tư Dạ bắn tới. Đúng lúc này, anh ôm cô xoay người. Viên đạn sượt qua vai của anh.

- Lưu Quang Nhất! Bảo vệ cô ấy!

Nói rồi Hắc Tư Dạ lao nhanh tới, rút súng ra hướng Cố Phàm mà bắn. Khi hai người đàn ông động thủ, tất cả thuộc hạ phía sau cũng dần chuyển mục tiêu. Cuộc hỗn chiến đột nhiên xảy ra trước mắt cô. Tuyết Nhàn cảm thấy rất đột ngột. Đúng lúc này, một tên áo đen đánh về phía của cô. Tuyết Nhàn nhanh chóng di chuyển né tránh. Lưu Quang Nhất cầm khẩu súng bắn trúng giữa ngực tên đó.

- Tuyết Nhàn, cô mau rời khỏi đây trước đi. Phong Vân sẽ đợi cô ở trước cổng. Tránh xa biệt thự này ra trước khi bom nổ... tôi và Hắc Gia sẽ ra sau...

Tuyết Nhàn do dự đưa mắt nhìn Hắc Tư Dạ. Anh đang một mình đối mặt với Cố Phàm. Cô muốn chạy tới giúp anh nhưng ngay lập tức anh quay mặt lại lườm cô.

- Đi tìm Phong Vân. Em ở đây chỉ làm vướng chân tay thôi!

Dù không muốn nhưng cô vẫn phải nghe lời anh. Tuyết Nhàn quay người bỏ chạy ra hướng Lưu Quang Nhất chỉ cho cô. Quả nhiên chạy được một đoạn. Cô thấy Phong Vân và đám thuộc hạ. Họ đang bắt giữ người của Khuynh Gia lại.

- Phong Vân! Mau đến hỗ trợ Hắc Tư Dạ đi... anh ấy...

Cô thở hổn hển nói không ra hơi. Tim cô chọt lên cơn đau buốt. Tuyết Nhàn cố gắng lắm mới có thể nói Phong Vân biết. Thoáng cái, gương mặt của Phong Vân sa sầm lại. Anh ta dặn cô đi về hướng xe kia trước. Rồi cho người quay lại hỗ trợ Hắc Gia.

Thoáng cái, cô nghe như có tiếng động. Tuyết Nhàn quay người lại. Cô thấy Khuynh Song đang chạy nhanh về hướng Nam nên nghi hoặc chạy bám theo. Khuynh Song dừng lại ở khuôn viên sau biệt thự, cô ta tháo chiếc nhẫn trên tay xuống rồi ấn nút. Các cơ quan khởi động. Một tiếng hệ thống thông báo vang khắp biệt thự.

"Thời gian tự hủy bắt đầu đếm ngược"

Khuynh Song vốn có rất nhiều biệt thự. Những kẻ hãm hại cô ta đều bị cô ta vút lại rồi khởi động hệ thống nổ tung. Chính vì vậy, đây không phải biệt thự duy nhất mà cô ta cho gài bom.

Tuyết Nhàn nắm chặt tay lại. Nhân lúc Khuynh Song hài lòng định quay người rời khỏi biệt thự. Tuyết Nhàn mới cầm một thanh gỗ dưới đất đi đến gần cô ta. Nếu cô không nhầm thì

chỉ cần lấy được chiếc nhẫn rồi ấn lại nút công tắc thì hệ thống sẽ dừng lại. Hiện tại nếu biệt thự mà bị phá hủy, Hắc Tư Dạ cũng sẽ không thoát khỏi đó. Cô không thể để chuyện này xảy ra.

Tuyết Nhàn giờ cao thanh gỗ định phang xuống, nhưng đúng lúc này Khuynh Song cảm thấy bất ổn quay đầu lại. Cô ta nhanh như cắt xoay người sang một bên. Tuyết Nhàn không cam tâm liền cầm thanh gỗ đánh đến nhưng bị Khuynh Song đá cho một cước lùi lại phía sau.

Ra là cô ta có võ. Tuyết Nhàn cắn chặt môi. Cô ném thanh gỗ qua một bên rồi nắm chặt hai tay lại. Khuynh Song tức tối lao đến liên tiếp tung cú đấm về phía cô. Tuyết Nhàn toát mồ hôi, cũng may cô đỡ kịp. Rồi cô xoay người giờ chân đá vào bụng của Khuynh Song khiến cô ta đau đớn ngã xuống đất. Tuyết Nhàn cảm thấy thân thể của cô cơ hồ như mất sức. Tim lại đau đúng lúc này... Cô đề Khuynh Song xuống đất rồi tháo chiếc nhẫn trên tay cô ta xuống.

Còn đang định ấn nút, Khuynh Song liền bật dậy đẩy cô ngã về phía thanh gỗ dưới đất. Đầu của Tuyết Nhàn do bị va đập mạnh mà hơi mơ hồ. Khuynh Song tiến tới gần chỗ cô. Cô ta nhếch miệng giờ chân định đạp lên bụng cô thì Tuyết Nhàn gắng sức cầm lấy thanh gỗ phang mạnh vào chân Khuynh Song. Chỉ một tiếng thét vang lên, cả cơ thể của cô ta ngã xuống.

- Con khốn... mày... mau chết đi!!

Khuynh Song nắm chặt tay lại gào thét. Cô ra rút từ trong túi ra một khẩu súng. Tuyết Nhàn định một trường đem thanh gỗ phang xuống nhưng đột nhiên, một tiếng súng vang lên. Một viên đạn xuyên qua bụng của cô. Cả cơ thể của Tuyết Nhàn cứng ngắc, cô thở hổn hển rồi nhìn xuống bụng mình. Một dòng máu tươi chảy ra ướt đầm áo..

Thấy Tuyết Nhàn ngã xuống nhắm mắt lại. Khuynh Song nở một nụ cười để rồi cô ra bò tới định lấy chiếc nhẫn mà cô đang nắm. Chân cô ta chắc vừa nãy bị cô đạp nên bị gãy. Chính vì vậy mà Khuynh Song không thể đứng lên được đành phải lết thân thể tới.

Đang định cầm lấy chiếc nhẫn. Đột nhiên Tuyết Nhàn mở mắt. Ngay lập tức, cô cầm lấy khẩu súng trên tay Khuynh Song quay đầu súng hướng vào ngực cô ta.

Khuynh Song kinh ngạc giờ chân còn lại đạp cô mấy cái. Khóe miệng của Tuyết Nhàn lúc này hộc máu. Nhưng cô vẫn cố gắng dùng hết sức ấn cò súng.

Một tiếng vang lên, ha tiếng súng, rồi ba tiếng.... cơ thể Khuynh Song run bần bật. Cô ta trừng mắt nhìn cô như không thể tin nổi. Ba phát đạn liên tiếp đang bắn vào trước ngực cô ta. Khuynh Song bị thổ huyết cuối cùng mất sức lực ngã về sau.

Cả người Tuyết Nhàn lúc này dính đầy máu lẫn lộn. Gương mặt cô lúc này trắng bệch... Cũng may, vừa nãy Khuynh Song nổ súng không có bắn vào chỗ hiểm của cô. Tuyết Nhàn cầm chiếc nhẫn rồi đưa tay ấn nút.... nhưng ấn mãi không được...

Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh vừa nãy. Khi Khuynh Song khởi động, cô ta đã bẻ cong thứ gì đó... thì ra là công tắc của chiếc nhẫn.

Tuyết Nhàn muốn đứng dậy nhưng cô không còn sức nữa. Thật là vô dụng! Cô chỉ muốn cứu anh thôi lại hại bản thân thành ra thế này... mắt của Tuyết Nhàn hơi nhòa đi... cô không thể trụ nổi nữa rồi.

Hắc Tư Dạ lau vết máu ở khoea miệng. Anh cầm khẩu súng chĩa thẳng vào Cố Phàm. Cũng

may Phong Vân vừa đến kịp thời, nên đã dọn dẹp sạch sẽ đám người kia. Trên người của Cố Phàm lúc này chẳng chít vết thương. Anh ta mệt mỏi nằm dưới đất, ánh mắt nhìn Hắc Tư Dạ không rõ ya tứ.

- Lúc đầu... cái gì mà cũng hơn tao... cái gì chúng mày cũng giành của tao!! Cả Cố Mặc nữa, tao với nói tuy là anh em sinh đôi. Nhưng chưa bao giờ ba mẹ hay ông nội quan tâm tao. Bọn họ chỉ biết tới Cố Mặc. Tao và nó cùng bị thương, nhưng ba mẹ lúc ấy lại chỉ đưa nó đi khám bác sĩ, còn tao thì mặc kệ... rồi đến khi tao được ân nhân cứu. Nhưng trong mắt ngài ấy lại chỉ quý mày. Tao đưa ra lời khuyên ngài ấy đều không nghe theo, chỉ nghe ý kiến của mày. Hắc Tư Dạ, mày nói tao nghe xem... tại sao tao lại trở thành thế này! Tất cả không phải lỗi chúng mày sao? Tao chỉ muốn chứng minh rằng tao có thể hơn chúng mày... nhưng thật sự... tao hết cách rồi...

Cố Phàm cười điên cuồng. Còn Hắc Tư Dạ đứng lặng đó bây giờ lên tiếng.

- Tất cả là do sự ghen ghét của mày thôi! Mày đã giết ân nhân, cái đó... tao không thể tha thứ!

Năm đó ân nhân □hết một cách bất ngờ khiến Hắc Tư Dạ nghi ngờ. Khi anh tìm ra chân tướng Cố Phàm đã bỏ trốn sang New York. Hắc Tư Dạ niệm tình cũ mới để cho anh ta sống thêm vài năm nhưng càng ngày Cố Phàm càng lộng hành muốn hại □hết anh.

Đặc biệt, dám cho người bắt cô thì anh không bao giờ bỏ qua.

- Ân nhân đã cứu mày, cho mày một cuộc đời mới. Mày lại lấy oán báo ơn giết ngài ấy. Hiện tại, mày.... xuống đó tạ tội với ngài ấy đi!

Đáy mắt của Hắc Tư Dạ hiện lên tia sát ý. Một viên đạn xuyên trúng mi tâm giữa đầu Cố Phàm. Mọi thứ kết thúc, cuối cùng anh cũng đã trả thù được cho ngài ấy.

- Hắc Gia, thời gian không còn sớm nữa. Mau rời khỏi đây trước khi nơi này phát nổ.

Lưu Quang Nhất nhắc nhở. Hắc Tư Dạ hừ lạnh vút khẩu súng xuống đất rồi quay người. Phong Vân đi trước dẫn đường cho Hắc Tư Dạ và đám thuộc hạ phía sau ra xe đã chuẩn bị sẵn. Vừa mở cửa xe, bỗng hàng lông mày của Hắc Tư Dạ hơi nhíu lại. Anh lập tức túm lấy cổ áo Phong Vân.

- Cô ấy đâu? Cô ấy ở đâu?

- Hắc... Hắc Gia... tôi đã kêu cô ấy trở lại xe trước nhưng... giờ không thấy!

Hắc Tư Dạ tức giận đẩy Phong Vân ra quay người trở vào. Lúc này, Lưu Quang Nhất ngăn cản.

- Hắc Gia, thời gian không còn nhiều nữa... nơi này sắp phát nổ rồi. Chúng ta đi thôi, chắc Tuyết Nhân đã đi trước rồi!

Nhưng mặc kệ thế nào, Hắc Tư Dạ vẫn quay lại. Anh hiểu cô hơn bất kì lúc nào. Cô không bao giờ bỏ lại anh ở đây... chắc chắn không...

Quay lại tìm mọi góc ngách của biệt thự, lúc này Hắc Tư Dạ dừng lại tại ngã ba. Linh cảm của anh bỗng hướng về phía khuôn viên. Anh nhanh chóng chạy lại phía đó, vén màn cây

cảnh to ra. Cuối cùng, Hắc Tư Dạ đã tìm thấy cô. Nhưng... lúc này Tuyết Nhàn chỉ còn đang thoi thóp trong vũng máu. Hắc Tư Dạ cảm thấy tim mình chột nhói đau. Anh đi tới khom người bế cô lên không chần chừ chạy về hướng cũ. Lúc này đã tới thời điểm. Hệ thống báo nổ, các cửa kính vỡ vụn ra tung tóe. Tiếng nổ bắt đầu từ phía Đông chỗ bể bơi. Quả thật sức công phá rất lớn. Đất cát tung tóe bụi mù, khói bay mù mịt. Hắc Tư Dạ che chắn cho đầu của cô rồi lao nhanh ra khỏi đám khói bụi phía sau. Lưu Quang Nhất đã trực sẵn ở xe. Thấy Hắc Tư Dạ ôm cô đi ra thì anh ta vui mừng mở cửa xe. Sau đó, tất cả xe được chuyển sang tốc độ cao lao nhanh ra khỏi con đường của biệt thự Khuynh Gia.

Hắc Tư Dạ quay đầu lại nhìn phía sau. Cả một vùng bị nổ tung gây ra chấn động lớn.

- Cho xe đến bệnh viện ngay!

Anh đỡ cô nằm lên đùi mình, rồi vươn tay xé một cái áo sơ mi trên ghế ngồi quần quanh bụng của cô để bịt máu lại...

- Tuyết Nhàn! Cố gắng lên cho anh. Em sẽ không xảy ra chuyện gì!

[...]Bệnh viện gần nhất tấp nập cho ca phẫu thuật giữa đêm. Giường bệnh của cô được đưa vào phòng cấp cứu? Cả người Hắc Tư Dạ dính đầy máu lẫn lộn vết thương. Anh mệt mỏi ngồi xuống ghế chờ tựa đầu ra sau.

Vừa nãy anh quả có chút kích động. Anh thấy cả người cô lạnh toát dường như mất đi hơi thở. Từ trước đến nay, Hắc Tư Dạ chưa bao giờ phải đối mặt với tình huống nào lại khiến anh lo lắng như vậy. Anh sợ sẽ mất cô... anh rất sợ cô cũng giống như ba mẹ anh năm đó ở trong biển lửa...

Hắc Tư Dạ ngồi ở đợi ở ngoài phòng phẫu thuật đúng 5 tiếng đồng hồ. K

Lưu Quang Nhất dành cho thuộc hạ về trước, anh và Phong Vân ở lại cùng Hắc Gia chờ. Khi cánh cửa phòng bệnh mở ra, Hắc Tư Dạ mới đứng dậy đi tới hỏi bác sĩ ngay.

- Cô ấy thế nào?

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Đầu cô ấy va đập mạnh, cơ thể mất quá nhiều máu cộng thêm với việc tim có chút vấn đề. Cô ấy chỉ có thể nằm liệt giường hết quãng đời còn lại. Xin ngài bớt đau buồn...

Cả cơ thể của Hắc Tư Dạ như bị sét đánh. Anh hơi lùi lại phía sau. Có phải đây là cái giá phải trả cho anh không? Cô sẽ sống thực vật suốt đời... Anh không chấp nhận điều đó xảy ra... không!

Giường bệnh của Tuyết Nhàn được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật. Hắc Tư Dạ đi đến chặn lại. Anh quỳ xuống nắm chặt lấy tay của cô.

- Tuyết Nhàn, tỉnh lại đi. Mọi chuyện kết thúc rồi. Chúng ta còn phải tổ chức hôn lễ nữa... em... đừng bỏ anh...

Lưu Quang Nhất tiến tới giữ Hắc Tư Dạ lại nhưng bị anh gạt ra. Thật không ngờ kết cục lại

như vậy.

Hắc Tư Dạ nắm chặt lấy tay cô. Anh không sợ □hết, anh chỉ sợ mất cô.

Khi một người đàn ông khóc thì phải biết lúc đó họ đã đau lòng như thế nào.

Lúc đấy, mọi người tại bệnh viện ai cũng không kìm nén được nước mắt bởi tiếng gọi não lòng của Hắc Tư Dạ.

Anh sợ em rời xa anh. Anh sợ một ngày nào đó không còn em. Anh sợ cả thế giới khi không còn em nữa. Tuyết Nhàn... tỉnh lại đi... xin em....